

[Holger Eriksen.]

nogle bemærkninger vedrørende behandlingen i udvalget.

Det er blevet sagt, ganske vist ikke her i salen, at det er sædvanlig praksis, at man først indkalder til et sættemøde og derefter behandler lovforslaget i et følgende møde, og det er naturligvis rigtigt. Men på den anden side er det heller ikke ualmindeligt, at man holder både et sættemøde og et arbejdsmøde på samme tid; det gør man i de tilfælde, hvor der enten er tale om, at lovforslaget hurtigst muligt bør gennemføres, eller i de tilfælde, hvor man formoder, at der ikke bliver stillet ændringsforslag eller i hvert fald ikke særlig udviklede ændringsforslag.

I dette tilfælde var det jo kun et eneste parti, som ønskede, at lovforslaget skulle sendes i udvalg. Det vil altså sige, at hvis dette ønske fra socialistisk folkeparti ikke var blevet fremført, var der overhovedet ikke blevet nedsat noget udvalg.

Desuden er det givet, at hvis man ikke skal påføre befolkningen øget ulejlighed med først at indbetale og så eventuelt få betalingen tilbage senere, må lovforslaget gennemføres så hurtigt, det overhovedet er muligt. Det er selvfølgelig beklageligt, at sognerådsforeningerne ikke nåede at få fremsendt anmodning om at få lov til at fremstille sig for udvalget; men jeg går ud fra, at det er klaret helt og fuldt ved denne meget omfattende og indgående skrivelse, som sognerådsforeningerne har tilsendt udvalget, og som selvfølgelig bliver behandlet i det møde, der holdes mellem anden og tredje behandling.

Men når jeg tager ordet, er det først og fremmest, fordi det i et blad er blevet gjort gældende, at jeg som formand gennemtruffede, at dette lovforslag skulle behandles på en sådan måde, at der blev afgivet betænkning i det eneste udvalgmøde, der er holdt. Det pågældende blad må enten ikke have søgt den nødvendige information om, hvad der er sket i udvalget, eller også har det ikke haft interesse i at få en sådan information. Det er nemlig en kendsgerning, at jeg vel anførte, at finansministeren var interesseret i, at der blev afgivet betænkning så hurtigt som muligt, men på den anden side understregede jeg, at det naturligvis afhang af medlemmerne, hvor lang

tid forhandlingerne skulle vare. Der blev overhovedet ikke fra nogen side antydningvis protesteret imod, at udvalget afgav betænkning samme dag. Derfor finder jeg det helt urimeligt, når man gør forsøg på at fremstille sagen, som om der her foreligger noget i retning af, at der gennemtrumfes noget. Hvis man gennemtrumfer noget, forudsætter det dog, at man går imod andres synspunkter, og her var ikke andre synspunkter fremført.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg vil først anbefale, at man stemmer for ændringsforslagene nr. 2 og 3. De er udelukkende udtryk for en hensyntagen til kommunerne. Vi er ved de forhandlinger, som har fundet sted sideløbende med forhandlingerne i det høje ting, blevet klar over, at det ville være mere bekvemt med denne lille udskydelse af betalingsfristen, og jeg syntes ikke, der var nogen grund til at nægte dette.

Det undrer mig lidt, at der nu her ligesom ironiseres over, at der er sket ændringer i lovforslaget under behandlingen i folketinget. Det synes jeg dog ellers er en meget naturlig ting, og jeg tror nok, man i andre tilfælde ville have sig frabedt, at en minister stillede sig på det standpunkt, at der ikke kunne ske ændringer.

Der blev spurgt, om vi nu er færdige med vore overvejelser. Ja, det håber jeg. Der blev endvidere spurgt, om de opsparingspligtige har ret til at få tilbagebetalt allerede indbetalte rater. Dertil vil jeg sige, at det har de — men jeg vil samtidig meget henstille til de pågældende ikke at gøre denne ret gældende. Men retten er der altså.

Så er der henvendelsen fra De samvirkende Sognerådsforeninger. Der er faldet sådanne udtalelser her, som om vi skulle have givet forkerte oplysninger under udvalgsrådet forleden. Jeg vil gerne sige, at de oplysninger, som blev givet på det tidspunkt, var fuldstændig korrekte, og der var ingen af os fra finansministeriet, hverken embedsmændene eller jeg, som havde nogen som helst formodning om, at sognerådsforeningerne ville rette denne henvendelse. Det er da klart, at hvis vi havde haft det, ville vi have gjort udvalgsformanden opmærksom på, at noget sådant kunne ventes. I de forhandlinger, som fandt sted — jeg tror, det var den 14. i denne måned — med